

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

- SCRITORI din GENERAȚIA 2000 - ANALIZA SISTEMICĂ A LITERATURII DIN GENERAȚIA 2000

(continuare din Nr. 33)

Analizând filozofic problema, constatăm că mama are un comportament *teist*, atât asupra copiilor săi, cât și asupra a tot ce există în jurul său. Nu cred că există o mamă care să nu accepte filozofia finalist transcendentă referitoare la copii săi, adică ideea că aceștia i-au fost dăruți de Dumnezeu, dar nu se mulțumește cu atât, ci caută să fie prezentă în toate aspectele vieții acestora, să se amestece permanent în sufletul lor, cum se spune în limbajul curent.

Tatăl are un comportament *deist*, adică se bucură, evident, de apariția copiilor săi, acceptă și el filozofia finalist transcendentă asupra venirii acestora pe lume, dar are o poziție diferită de a mamei. Acesta face tot posibilul ca să nu le lipsească nimic urmașilor, dar nu este atât de prezent în intimitatea lor, precum mama, fără ca aceasta să însemne că are o mai slabă afecțiune față de ei. Îi urmărește mai de la distanță. Sunt specii de animale în care femela omoară masculul după procreare.

Marele filozof danez *Søren Aabye Kierkegaard*, considerat părintele existențialismului, a introdus ideea că prin căsătorie, după un timp, se pierde idealitatea relației dintre soți, aceasta transferându-se asupra copiilor. Situația aceasta nu poate fi considerată drept un punct slab din punct de vedere al solidității structurii sociale, în cazul familiilor care au copii, dar nu același lucru se poate spune pentru familiile fără copii.

Deci, chiar acceptând ideea lui *Kierkegaard*, coeziunea socială se menține prin copii. Cum mamele și tații au la rândul lor mame, iar copiii vor avea la rândul lor copii, se crează un lanț social foarte puternic, bazat în principal pe panteismul matern, probabil de aici venind și noțiunea de limbă maternă.

Limba unui popor este deasemenea un mijloc de rezistență, religia are rolul său în acest mecanism, fiind un instrument foarte puternic în întărirea lanțului menționat mai sus. *Mijloacele care pot fi folosite de adepții mișcării globaliste, în acest context, sunt: diminuarea numărului de familii, slăbirea relațiilor familiale, în special prin reducerea influenței materne, creșterea ponderii familiilor fără copii și scăderea relativă a populației religioase.* Suportul logistic care să compenseze posibilele destructurări de mai sus este oferit de tehnologie prin enorma capacitate și flexibilitate a rețelelor de socializare, accesibile plenar la nivel de telefon mobil, iar suportul logic este bazat pe evoluția uimitoare de la logica binară la logica fuzzy. Lumina venită de la ecranele telefoanelor mobile, la defilarea în plină noapte, nu este doar o figură de stil. *Viitorul organizatoric al omenirii se va decide în lupta dintre sentimente și tehnologie, doar că s-a ajuns acolo încât și sentimentele pot fi influențate, la rândul lor, cu ajutorul emoțiilor create prin tehnologie, iar lupta devine inegală. Vom ajunge vreodată o populație globală cu indivizi fără mamă, fără tată, fără familii, vorbind o singură limbă, cea a computerului?...*

Componente importante ale harului, atât la nivelul poporului român cât și individual, au apărut după anul 1989, în urma unei emigrații de o amploare greu de imaginat. Este vorba de trăirea fenomenului *dezrădăcinării externe, provenite din emigrare*, temporare sau permanente: ruperea familiilor, părinți

rămași fără copii și nepoți, copii rămași fără părinți și bunici etc. Aceste situații, cauzate în principal de rațiuni economice, nu au fost încă reflectate corespunzător în literatură, dar se regăsesc în producțiile cinematografice recente.

Au existat similarități și în trecut, dar de un volum semnificativ mai redus, rezultate din cauze individuale. Mă refer la durerea părinților provocată de plecarea de acasă a fetei care se căsătorea, de plecarea băiatului în armată sau la război, ori plecarea copiilor de la țară la oraș, foarte prezentă în perioada comunistă, sau chiar de despărțirile transumanței etc., destul de prezente în literatura clasică și modernă, mai puțin în cea contemporană.

Căile de creștere a literaturii române

Căile, similar *regulatorului* din sistemele tehnice și *metodelor* din cele economice, reprezintă actele normative externe și interne (directive europene, legi, ordonanțe, hotărâri de guvern, ordine de ministru etc.), menite să conducă literatura română la țintele discutate mai sus. Plecând de la premiza că două sisteme cu structuri și reguli similare trebuie să ajungă la rezultate similare, România, ca stat membru al U.E., are deci șansa să atingă obiective înalte. Rămâne însă întrebarea: **când?** Trebuie să adaug un comentariu al unui om de cultură dintr-o țară dezvoltată, membră veche în U.E., care ne ajută să ne integrăm: peste 25 de ani, pentru cine mai apucă. Am mai avut noi un vizionar intern care n-a mai apucat să vadă că nu i s-a îndeplinit prezicerea de 20 de ani! Chiar și după 30 de ani, încă suntem împotmoliți în tranziție. Cred că singurul lucru care rămâne valabil este **pentru cine mai apucă!**

Lăsând gluma la o parte, regulile jocului din literatura actuală trebuie să fie clare, transparente și aplicate corect. Tot atât de adevărat este că nu acestea conduc la rezultate notorii, ci, că tot vorbim de *grația divină acordată omului*, geniile nu se cresc ci se nasc, dar duc la creșterea mediei și crearea unui mediu propice creației, care poate ajuta la *scoaterea diamantelor din țărână*:

Diamantul și țărâna: *Diamantul,/ oriunde el se va găsi,/ când lunecos / sau când țepos,/ față de toți, va fi./ Duritatea-i*

cunoscută,/ nu este de toți iubită,/ pe unii chiar îi irită./ Dacă este deja în țărână,/ riscă acolo să rămână./ Chiar de-i dur și tare/ și nu va dispărea,/ relele,/ mai multe la un loc,/ pot să-l acopere de tot./ Locul lui,/ de oriunde ar veni,/ este cu alte diamante,/ Atunci,/ lumina lui/ mai mult va străluci.

(Nicolae VASILE: *Începutul cercului*)¹

Situația prezentă este mult mai dificilă pentru afirmarea unor culturi naționale, care cuprind și literatura, decât era în secolul trecut, concurența cu *fenomenul globalizare* fiind tot mai acerbă. Evident că adepții mari ai globalismului se opun dezvoltării culturilor mici și medii în favoarea celor proprii, care se vor dominante la nivel mondial, în viitor. Uniunea Europeană, o instituție globalistă în esența ei, promovează diversitatea culturală, ceea ce ne face ca, măcar la nivel continental, să putem spera la o cultură, implicit o literatură sprijinită de factorii de decizie.

Mijloacele de promovare a literaturii române

Mijloacele de promovare a literaturii, similare *elementelor de execuție* din sistemele tehnice și *instrumentelor* din cele economice, sunt de mai multe feluri.

Mijloacele educaționale le-aș considera pe primul plan, o societate educată fiind formată din indivizi consumatori de literatură. Este adevărat că nu totdeauna cantitatea înseamnă și calitate, dar din principiile căutătorilor de aur știm că exista zicala: *calitatea se cerne din cantitate*. Faptul că pe vremea comunismului erau cozi la librării, iar astăzi nu, trebuie să ne dea de gândit atât asupra calității scrierilor din prezent, cât și a eficienței procesului educațional, concluzia fiind că aceste mijloace au scăzut.

Mijloacele organizaționale, reprezentând forța tuturor instituțiilor literare (uniuni, ligi, societăți, edituri, redacții, cenacluri, târguri de carte etc.) au scăzut, deși numărul lor a crescut. De câte ori doi scriitori influenți dintr-o astfel de structură s-au certat, aceasta s-a rupt, iar forța și credibilitatea fiecăreia din cele două noi apărute s-a diminuat. Imaginea unei multitudini de instituții literare este înșelătoare.

¹

<https://revistedecultura.com/?s=%C3%8Eenceputul+cecului>, Nicolae VASILE, *începutul cercului*, Editura Arefeana, București, 2019, pag. 227.

Mijloacele financiare, însemnând bugetele alocate de către autoritățile naționale și cele locale activităților literare, au scăzut continuu. Noroc cu pasiunea unor oameni care trăiesc prin literatură și pentru literatură și plătesc pentru a putea face literatură, iar rezultatele lor le depășesc pe cele ale instituțiilor plătite din bruma de fonduri venite de la stat.

Mijloacele tehnice sunt singurele care s-au dezvoltat, tehnologiile din edituri și tipografii au evoluat foarte mult, comunicațiile și tehnologiile informatice contribuie substanțial la difuzarea rezultatelor literaturii tipărite sau online. Din păcate, mulți dintre scriitorii mai în vârstă, care reprezintă majoritatea, nu stăpânesc tehnica de calcul, nebeneficiind astfel de binefacerile acestor progrese.

Mijloacele sociale, influența societății în ansamblul ei, au avut mult de suferit. Înainte de 1989, scriitorul era plasat undeva pe un podium, cuvântul lui era ascultat, respectat, acea parte de divinitate din harul acestuia se transfera către public. Astăzi, mai sunt foarte puțini care se bucură de această apreciere.

Critica în literatura contemporană

Critica din sistemele creației umaniste, inclusiv din cazul literaturii, este similară *traductorului* din sistemele tehnice, respectiv *monitorizării și controlului* din cele economice. Aceste similitudini facilitează interpretarea nefuncționării ei corecte. Există două posibilități de funcționare incorectă a criticii: fie prin absența ei, fie prin falsitate ori incorectitudine.

Lipsa criticii, fenomen întâlnit în prezent, din unele rațiuni, multe de natură economică, dar nu numai, conduce la dezvoltarea unui sistem literar haotic, necontrolat, ca o pădure în care nu se ocupă nimeni cu defrișarea și tufișurile împiedică creșterea copacilor. În acest caz, nu mai are loc închiderea buclei și procesul de reglare nu lucrează.

Critica falsă, incorectă, este similară schimbării sensului conectării traductorului din sistemele tehnice, respectiv controlului mincinos din cele economice. Rezultatul este dezastruos în toate cele trei situații (în sistemele tehnice se cheamă *ambalare*, iar la cele economice, *corupție*), se consumă resurse însă rezultatele nu converg către

ținta prestabilită, ci chiar se depărtează de aceasta.²

Evoluția sistemică a literaturii române contemporane

După descrierea și evaluarea componentelor sistemului literar românesc actual, adică: dorințele există din plin, resursele inspiraționale (harul) sunt în creștere, căile sunt actualizate la unele corecte prin alinierea la UE, mijloacele sunt în continuă scădere, iar critica este insuficientă și nesatisfăcătoare calitativ, interpretând situația prin prisma teoriei erorilor sistemice [1,2,9], rezultă că, în cel mai bun caz, acesta poate evolua spre atingerea țăintelor (dorințelor), dar nu le atinge.

Concluzii

- *Insuficiența mijloacelor* conduce la obținerea unor valori diminuate ale nivelului de realizare a țăintelor, care în limbajul teoriei sistemelor se numește *frustrare sistemică*;

- *Însuficiența criticii* înseamnă reducerea proporțională a gradului de ajustare care duce la *creșterea componentei aleatorii a rezultatelor*;

- *Calitatea nesatisfăcătoare a criticii* influențează negativ stabilitatea sistemului care poate evolua spre *obținerea unor rezultate de mare volum, dar neconcordante cu țăintele (dorințele) prestabilite*, cu un consum mare de resurse. Un exemplu, care chiar se întâmplă în prezent, este dezvoltarea unei literaturi orientate spre promovarea negativismului, denigrarea țării și a poporului român, dar care se vinde, mai ales în străinătate. Tocmai de aceea, multe premii internaționale s-au conferit pentru cărți scrise de către autori români, care prezintă România într-un mod denaturat, jignitor.

²

https://www.researchgate.net/publication/274009653_Nicolae_VASILE_Analiza_sistemică_a_erorilor_vietii_Techno_Market_Nr_48_Februarie-Martie_2015

**Corneliu
CRISTESCU**

Cititorul Ioan GANEA-CHRISTU
despre cartea „Poezie și armonie”
a domnului Corneliu CRISTESCU

Numai viața poate naște viață. Numai trăirile omenești pot naște poezii, dacă știi să le scrii. Numai poeziile selectate în volum pot naște cărți...

Corneliu CRISTESCU a „născut” a treia carte în care continuă cu perseverență să scrie despre armonia în familie, armonia cu divinitatea, cu satul natal pe care l-a părăsit, dar nu l-a uitat și îi mai dă târcoale, cu oamenii pe care i-a întâlnit și cărora le-a dedicat un gând și măcar un rând curat de literat, din mintea și inima sa către mintea și inima cititorului.

Și se vede treaba că e pus pe fapte mari; mai coace el ceva în armonie cu tot ce a scris până acum...

Felicitări și „naștere ușoară”!

Sunt actorul vieții mele

Eu sunt actorul vieții mele,
Sunt un actor necunoscut,
Eu am jucat bune și rele,
Dar le-am jucat cum am putut.

Eu mi-am jucat *rol de copil*,
Nu eram blond, dar nici brunet,
În viață am pășit tiptil
Și am crescut încet, încet.

Am jucat *rol de-adolescent*,
Nu prea urât, nici prea frumos,
Visam s-ajung un *...eminent*,
Abia m-am ridicat de jos!

Un mare rol al vieții mele
A fost când viața s-a-implinit,
Când am ales-o dintre ele;
Jucam un *rol de-ndrăgostit!*

Surpriza-n viață e imensă,
Eu n-am putut să zic nimic,
Ea m-a distribuit în piesă,
Să joc și *rolul de tătic!*

Le-am dat și lor *rol de copii*,
Jucam și eu și soața mea,
Jucam o piesă pentru vii,
Dar viața noastră-nainta!

Eram o trupă de actori,
Jucam teatrul familial,
Cu bucuria, peste nori,
Eu aveam *rolul principal!*

Dar timpul nostru-nainta,
Copiii s-au căsătorit,
Și-atuncea eu, la vârsta mea,
Aveam și *rolul de-ncuscrit.*

Și bucuria-a fost mai mare
C'-am devenit mai fericit,
În rol frumos *de Tată Mare*;
Copiii m-au distribuit!

Să-l joc, eu m-am schimbat la față,
E *cel mai frumos rol*, cred eu,
E ultimul meu rol în viață
Și-l mulțumesc lui Dumnezeu!

Veni-va, sigur, vremea mea,
Mă voi retrage în culise,
Când nu voi mai putea juca;
Doar dacă mă primiți în vise!

Min DRĂGHICI

ÎNȚEPĂTURI DE VARĂ

Caldă vară,
Calmă trece
La terase
Vinul rece
Trece ziua,
Vine seara,
Vin tântării!

De aici
Începe drama:
Înțepă ca ...epigrama.

Gheorghe MANOLEA

Lecția grâului

Dintr-un singur bob răsare, la început, o frunză mică verde, ca un vârf de lance.

Vine zăpada și o acoperă. Poți crede că a dispărut cu totul.

Frigul ne sperie, pe mulți. De frunza verde nu ne mai amintim, preocupați să avem ceva căldură pentru noi.

Vine primăvara și, modestă, frunza verde iese la iveală, parcă un picușor mai înaltă. Are și o tulpină subțire-subțire, iar în vârful ei se adună esența vieții care parcă ar vrea să frângă semeția firului care o înalță.

Timpul trece și, cam prin luna lui cuptor, verdele devine galben.

Vârful de lance spune, neauzit, tabla înmulțirii: unu-ori-zece-egal-zece; zece-ori-zece-egal-o sută; ...

Oare mai știm noi, oamenii, tabla înmulțirii, ca să dăm măcar înzecit, ce am primit, așa cum face an de an bobul de grâu?

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Necunoscutul

Se-adună tot pământul,
La colțul promenadei,
Când se aude cântul
Din inima baladei.

Printre picioare multe
E-un prunc ce plânge iară,
Nu-L vede și nu-L simte
Nicio făptură dară.

E-un chip ce scânteiază.
Cin' să-L vestească lumii
Când ea se înfoiază,
Mereu, precum păunii?!

Nu L-ar cunoaște nimeni
Nici dac-ar fi din aur!
Sau poate pentru galbeni
S-ar mai trezi vreun faur,

Ce l-ar face o spadă
Cu un tăiș de vorbe
Și altul de fațadă,
În sunet de teorbe.

Tot nu se-ndură nimeni
Să-L strige sau să-L cheme;
Un licăr printre semeni
E mort pentru poeme...

Cântă-ncet mandolina,
Răscolește hazardul
Și așteaptă iar cina,
Ca să-și biruie bardul.

Ioan Al. LUPU

Din noapte spre dimineață

În elixirul nopții, gânduri ca paseri negre
Zboară spre un tărâm de cuib mângâietor
Neliniștile lumii se-ncurcă în tenebre
Doar paznicii speranței veghează-n foișor

Zice-un savant psihotic că suntem o povară
Că seminția noastră să-și caute alt loc
Unde nu e nici iarnă, unde nu e nici vară
În cosmosul în care ne vom hrăni cu foc

Dar dimineața calmă prăvale feeria
Undește grâu-n valuri, cântă cucu-n zăvoi
Adună fânu-n stoguri Ion și cu Maria
Și-aduc din haita fricii pământul înapoi

Era o vreme...

Era o vreme când perechile de gugustiuci
ne îngânau duios convorbirile
și fundele albe ale salcâmlor
ne mângâiau cu miresme iubirile

Și, iată-mă, acum, în halta dărăpănată
care-mi zâmbește strâmb
din geamuri sparte și cărămizi de cazarmă
pe unde odată ca niciodată
trenul expres a oprit, cu amendă necontestată,
de la mânerul cu destin de alarmă

Și-a coborât -sau a plutit- dintr-o inefabilă cușetă
doamna cu talie-clepsidră, cu tocă și voaletă
Am amuțit și s-au cambrat caii de la șaretă
Am prins-o zdravăn de mijloc! Un sacrilegiu?
Vântul câmpiei intona un nesfârșit arpeggiu...
Vara ne potopea cu flori și fructe în cortegiul...

Stai, clipă! Strigam ca acel bard străin. O, ce eroare!
Cum ne-a zdrobit coșmarul clipei trecătoare!
Ea, o Isoldă adorată, eu, un Tristan cutare...

Peste calea ferată cu traverse lunecate pieziș
Se zbuciumă ierburi țepoase, flori violete, maci și măcriș
Timpul își ascute coasele pe aspre gresii
Lumea vâslește printre iluzii - funigei argintii - și depresii...

Strigă providența din slavă un catalog:
Cutare și cutare și cutare..
Ora închiderii, vă rog!

Ioan GANEA-CHRISTU

ORA sau LECȚIA DE DIRIGENȚIE

Era într-o vreme în care dirigintele unei clase de elevi avea (și putea să rezolve!) anumite sarcini educaționale în afara celor informative (poate cum ar fi azi școala “altfel”, care oricum e .. altfel)

Doar când era necesar să vină în sprijinul elevilor, de exemplu, în preajma unor examene, ora de dirigenție completa timpul pentru materia pe care o preda respectivul profesor de limba română, matematică, fizică și puține altele.

Astfel, am avut privilegiul ca în anii de liceu să am ca diriginte un tânăr, profesor extraordinar (după alții, total normal!). Era ceva deosebit ca în anii '70 să nu se “scoată” elevii la tablă, să nu se ridice în picioare cel ales dintre cei care au ridicat mâna în semn că sunt pregătiți să răspundă etc. La el, notele la acea materie erau medii ale numeroaselor extemporale scurte pe care le dădeam pe “nepregătite” și într-o atmosferă în care nu exista pic de presiune. Și altele și altele asemenea ieșite din tiparele procesului de învățământ al vremii. Nu zic că era rău în comparație cu nivelul și disciplina de acum...

Eh, profesorul în cauză, diriginte la o clasă formată numai din băieți, ne-a transformat ora respectivă în adevărate lecții de viață pe care majoritatea colegilor nu le-au uitat nicicând. Ne ducea când la tribunal să asistăm la desfășurarea vreunui proces de divorț, de furt, de viol sau chiar de crimă, când la un spectacol de teatru sau operă (urmărind să nu fie elev care să nu fi intrat măcar o dată la Ateneu sau Opera Română), când la un meci important de fotbal, handbal sau tenis de câmp pentru a ne arăta locurile și atmosfera din tribune.

Era convins, și de la ședințele cu părinții, că nu toți dintre aceștia aveau timpul, pregătirea sau suportul financiar pentru așa varietate de activități.

Pentru unii, plătea personal intrarea, fără a folosi un alt procedeu, acela de a face colegii chetă.

Mai mult, câteodată a acceptat invitația de a participa câtva timp la “ceaiurile” care se organizau în general sâmbăta seara-noaptea.

În câteva astfel de ore de dirigenție, ne-a familiarizat și cu anumite cunoștințe (care pentru mulți părinți erau “tabu” sau nu erau...) despre educația sexuală și comportament față de colegele din liceu, în primul rând.

Concret, de 1 Martie fiecărui băiat i s-a recomandat să ofere un mărtișor, în plus față de afinitățile personale, fetei din clasa vecină, care are același număr în catalog, chiar dacă se nimerea ca aceasta să fie urâtă, tocilară, respingătoare. Nicio fată nu a rămas vreodată fără mărtișor în piept.

Și mai mult, într-o tabără de studiu la Gura Diham, pentru pregătirea la olimpiada de fizică, se organiza în fiecare zi așa numita serată dansantă, mama discotecii de azi. La îndrumarea lui “diri”, mergând pe același principiu /obicei/regulă, fiecare băiat a dansat cel puțin o dată cu fata cu același număr din catalog, iar cei cu numele începând cu primele litere din alfabet au avut câte două astfel de “obligații”, întrucât numărul băieților era mai mare decât cel al fetelor.

S-a convenit ca totul să fie discret și a fost așa până la întâlnirea de 30 de ani a promoției, când doi colegi cu nr. 19 în cataloagele claselor respective au povestit că s-au legat pe viață în urma dansurilor din tabăra “de studiu” amintită...

Dirigintelui, prezent la festivitate, i-a părut rău că nu l-au solicitat să le fie naș.

Mi-am adus aminte de acest profesor, azi 20 iulie pentru că îl cheamă (sau cine mai știe? ... poate îl chema) Ilie (cel de la ...dirigenție).

* * *

Nicu DOFTOREANU

Tangou cu ecou... pentru mai târziu

Motto:

Când mi-e dor/ mă-ntorc spre mine/
să-mi primenesc sufletul/ cu dragoste

Primenire – Cleopatra LUCA,

Prin franjuri de lumină – Editura Astralis 2020

Doamne sfinte, vreau să știu,
până nu e prea târziu:

să mă cert sau să mă-mpac
cu soarta...

când sunt sărac?

Dă-mi un semn să văd ce fac

Atunci când mă simt posac,

Că ura și dezbinarea

Îmi împiedică schimbarea.

Doamne sfinte, dă-mi un sfat
să mă cert sau să mă-mpac?!

N-am fost așa derutat

Nici când am mai constatat

Că doar visul e curat!

Și copilul m-a-ntrebat:

- *Într-o viață viitoare...*

vom avea altă culoare?

Doamne sfinte, dă-mi putere

Să pot răbda în tăcere

Și cuminte,

Ca părinte,

Tot ce am a pătimi...

Până vremea mi-o sosit!

Știu că n-am prea ascultat

Și am căzut în păcat

Atunci când m-am întrebat:

De ce nimeni nu s-a-ntors

Să spună dacă-i frumos

Raiul!

Iadu-i pregătit,

Ca să fiu mai liniștit?!

Oare de ce i se spune

„*Celălalt tărâm*”

ca nume?

Tărâmul,

dacă există,

Sigur ne trece-n revistă?

Acolo va fi mai bine,

Sau vom uita chiar de tine?

Doamne sfinte-s furios,
Pot spune... întors pe dos,
Că nu-mi răspunzi pe pământ
Și mă lași ca frunza-n vânt:

Fără timp,
dar cu impresia
că am sub control depresia.

Pentru-a scăpa de dilemă
Pun întrebarea extremă:

Acuma,
când sunt... „**BABAC**”:

Să mă cert sau să mă-mpac?

Spune-mi, Doamne,
Ce să fac?!

Mihai Valentin GHEORGHIU

Tablou tomnit

Pe patul de frunze cu geamăt foșnit,
Colindă cătarea, auzul și pasul,
Îngână poeme și mintea ... și glasul...
Și-n urmă rămâne un cântec doinit.

Pe ape domoale alunecă vasul...
Și lacul... și malul... decor rogojit,
Pulsează oniric tabloul tomnit
Și-n propriul registru a stat chiar și ceasul.

La masa de lucru, creionul hoinar
Se rostuie-n snoave, ducându-și menirea,
În urma-i, cuvinte apar și dispar...

Poetul își plimbă setoasă privirea,
Stârnind fără voie întregul frunzar...
Acel ce aduce în timp nemurirea.

Marilena DUMITRESCU

La Mulți Ani, Scriitorilor!

Dragi colegi ce scrieți slovă
Din gând, adevăr și fapte,
Stați mereu atenți la provă,
Dând culturii versuri coapte,

Gânduri bune, veselie,
Dor, tristeți, incertitudini,
Cu lirism la temelie
Și-adevăr în certitudini.

În condeiul vostru sacru
Dați iubire și speranță,
Creați proză pentru teatru,
Iar în temă aveți substanță...

Idei vin, din ochii minții,
Adevăr din ce se vede,
Dând cu cei, de mai toți sfinții,
De greșesc, c-așa prevede...

Critica voastră curată
Și elogii de le faceți,
Nu e mereu admirată,
Derapaje voi reduceți!

Puneți condeiul la treabă,
Că e șugubăț și șic,
Adevăr grăiți în grabă,
La Mulți Ani acum vă zic!

Constantin ENESCU

SCARA VIEȚII

Sunt legat de scara vieții
Și o urc cu drag, semeț
Chiar de anii tinereții
I-am vândut fără de preț!

Sunt legat de scara vieții
Și-o tratez ca pe-o redută,
Chiar de mare-i prețul pieții
Și plătești doar în valută.

Sunt legat de scara vieții
Ce spre cer este pierdută
Și chiar de sunt grei nămeții,
Tragi de viață peste sută...

Sunt legat de scara vieții
Și rog Domnul să-mi asculte
A mea rugă-n pragul ceții,
Să-mi dea anii să exulte...

Sunt legat de scara vieții
Și o urc cu drag, firește,
După cum spuneau profeții
Când cel din jur te iubește...

**Cornelia Violeta
POPESCU**

Minunea din lut

Planeta mea este bolnavă.
Cu masca prinsă pe figură,
Sărmană și tristă epavă
Nafragiază pe zgură.

Planeta mea poate a uitat
C-a șasea zi de dimineață
Din Sine Tatăl i-a suflat
Izvorul său divin de viață.

Planeta mea ce-a fost grădină
Se mistuie și se topește.
Încet, devine o ruină
Și totuși se mai războiește.

Planeta mea este iubire
Când noi vlăstare-i vin pe lume.
Căzute însă în robire,
Pe Domnu-l uită și-al Lui Nume.

Planeta mea este speranță
Pentru puținii ce se roagă.
Dar cei mai mulți sunt în vacanță
Și se trezesc într-o viroagă.

Planeta mea este flămândă.
Pâinea sau peștii nu-i ajung,
Deși, mereu Cîna abundă
De daruri ce-n mister se frîng.

Planeta mea este chiar versul
Rostit de Tatăl Cel Ceresc
Să cânte în tot universul
Minuni din lutul pământesc.

Ovidiu ȚUȚUIANU

D'ale elevului ofițer Bulă

- Scenetă -

Motto: În memoria inegalabilului meu coleg de facultate și de armată, Gabriel-Mircea-Dan POENARU

Personajele: elev ofițer BULĂ, alți elevi ofițeri, caporal IPATE, lt. major CIUPITU, căpitan FIȚESCU, căpitan GHIȚOI, maior HAGIU, maior IONICĂ

Acțiunea se petrece în anul 1965, la o școală de ofițeri de rezervă găzduită de un regiment de „transmisiuni”. Sunt două categorii de persoane/personaje: Bulă și alți elevi ofițeri (practic, absolvenți de facultate) dar și ofițeri de carieră, creați de „armata regimului democrat popular” din România. Persoanele sunt reale, numele lor sunt fictive, dar întâmplările sunt autentice, cu minimum de fantezie.

Scena 1

Dimineată devreme. Din spatele scenei o trompetă sună deșteptarea. Se trage cortina și decorul prezintă sala spălătorului. Pe uși intră „în pas alergător”, echipați până la brâu, patru elevi ofițeri, printre care și BULĂ, urmași de caporalul IPATE. Fiecare elev ofițer ocupă câte un lavoar, se spală rapid și părăsește în același ritm încăperea. Rămâne numai Bulă. Apare căpitanul GHIȚOI. Caporalul îi dă raportul.

Caporal IPATE: - Să trăiți, tovarășe căpitan! Elevii ofițeri au efectuat operația „spălarea de dimineată”. Efectivul este complet. Raportează caporal IPATE.

Căpitan GHIȚOI (după ce și-a rotit privirea în întreaga sală): - Pe loc repaus. Ce fel de raport e ăsta, caporale? Constat că mai sunt și...pierderi. Ia să vedem pe cine avem noi aici care nu s-a prezentat la „raportul de dimineată”?

Elev ofițer BULĂ (spălându-se cu spatele la căpitan): - Să trăiți, tovarășe căpitan! Sunt elevul ofițer BULĂ. Raportez că execut comanda „spălarea de dimineată”!

Căpitan GHIȚOI (enervat): - Hai, băi BULĂ, nu vezi că „ai rămas de căruță”? Marș la „raport”!

Elev ofițer BULĂ (întors pe jumătate către căpitan și continuând să se spele): - Tovarășe căpitan, eu v-am ascultat indicația dată la pregătirea de luptă de a executa temeinic orice operație prevăzută în regulamentele militare. Iar pe de altă parte, nu pot să execut o comandă neregulamentară: nu v-ați adresat cu formula „elev ofițer BULĂ”! **Ce părere ați avea dacă și eu v-aș apela cu formula: „băi, GHIȚOI”?**

(La care căpitan GHIȚOI, înlemnește și rămas fără replică, părăsește în viteză încăperea!)

Caporal IPATE (zâmbind): - Bravo, elev ofițer BULĂ! L-ai pus la punct pe înfumuratul căpitan GHIȚOI! (Cade cortina)

Scena 2

Cortina trasă lasă să se vadă o sală de studii. La mese, pe care tronează *regulamente militare*, stau mai mulți elevi ofițeri (printr care și BULĂ) cu diverse preocupări: unii frunzăresc reviste pentru femei, alții joacă fotbal cu nasturi sau ascultă un meci de fotbal la radioul portabil. Patru au „încins” un „pocker” iar câțiva joacă „bâza”. Deodată, la ușa sălii prevăzute cu un geamlâc, apare căpitanul FIȚESCU.

Un elev ofițer dă „ alarma ”.

Elev ofițer STRĂJERU: - Atențiune, **șase, zarurile au fost aruncate!**

Căpitan FIȚESCU (deschizând brusc ușa): - Cu ce vă ocupați, elevi ofițeri?

Elev ofițer BULĂ: - Să trăiți, tovarășe căpitan! Sunt elev ofițer BULĂ și raportează: executăm „programul de studiu individual la sală”!

Căpitan FIȚESCU (nervos și încruntat): - Păi, dacă e studiu individual, de ce nu stă fiecare la masa lui?

Elev ofițer BULĂ: - Din motive de derută a inamicului. Ne-am grupat și am lăsat câteva mese goale tocmai pentru a induce în eroare inamicul care e tentat să atace zonele libere. Nu așa ne-ați învățat la „tactică”?

Căpitan FIȚESCU (mai potolită): - Bine, bine. Continuați studiul individual **dar predați-mi cele șase zaruri care se confiscă!?**

(Cortina cade peste elevii ofițeri înmărmuriți)

Scena 3

Cortina trasă. În decor, o sală de curs. La masa centrală, cu fața spre public stă maiorul HAGIU. În bănci de câte doi, aflați cu spatele la public, sunt elevi ofițeri, printre care și BULĂ. Maiorul a terminat expunerea tehnică și conform obiceiului, le transmite elevilor ofițeri din „experiența sa de viață”.

Maior HAGIU: (cu lentoare didactică): - Măi, șoimilor, am să încep cu începutul. Când eram mic copil am avut meningită.

Elev ofițer BULĂ (trașant): - Scuzați, tovarășe maior, înseamnă că ați avut noroc!

Maior HAGIU (foarte senin) - Așa e, elev BULĂ. Dacă faci boala asta, ori mori ori rămâi tâmpit. Eu am avut noroc și am scăpat.

Elev ofițer BULĂ (insinuant): - Dar, tovarășe maior, cum vine treaba cu nitroglicerina, pentru că ați spus cândva să fim foarte precauți cu ea.

Maior HAGIU (la fel de senin): - Într-o vară, pe când aveam 10-12 ani, am găsit în grădina mea unde aveam puși cartofi, o sticlă cu ceva lichid în ea. Unul dintre vecini mi-a atras atenția că acel lichid este nitroglicerina, rămasă de pe vremea războiului; este periculoasă și trebuie să scap imediat de ea. Atunci am aruncat sticlă, cât am putut de departe; nitroglicerina a explodat și a scos din pământ cartofii de pe o suprafață de... câțiva zeci de metri pătrați. Săreau cartofii mai sus decât iepurii! Și în acest caz am avut noroc, căci cine știe ce se întâmpla dacă o aruncam în altă parte?

Elev ofițer BULĂ (insinuant): - Ați început odată să ne povestiți despre colaborarea cu „armata roșie”...

Maior HAGIU (încălzit de amintiri): - Am multe amintiri din viața militară; totuși, cea mai teribilă experiență am trăit-o la ruși. Am stat într-un adăpost îngropat în pământ, chiar în... epicentrul exploziei atomice!

Elev ofițer BULĂ (concluziv): - *Vedeți, tovarășe maior, cum este soarta? Păi, dacă nu aveți atâta noroc mai aveam noi ocazia să învățăm atâtea lucruri din vasta dumneavoastră experiență?*

(Cade cortina, în timp ce elevii ofițeri aplaudă ironic, frenetic!)

Scena 4

Cortina trasă. Decorul prezintă curtea cazarmii. În fundal se află dormitorul comun al companiei. În față un mic teren de sport prevăzut cu aparate pentru gimnastică (paralele, inele, cal cu mânere). Se aude trompeta care anunță „stingerea”. Pe terenul de sport, într-un semiîntuneric, un mic grup de elevi ofițeri fac exerciții de culturism. Elevul ofițer BULĂ este de „planton” la dormitor. Vine în control locotenentul major CIUPITU.

Elev ofițer BULĂ (cam somnoros): - Tovarășe locotenent major! Raportez că s-a sunat „stingerea” și întregul efectiv al companiei execută „somnul de noapte”. Sunt „plantonul la dormitor”, elev ofițer BULĂ.

Locotenent major CIUPITU (la fel de obosit și plictisit): - Să intrăm în dormitor ca să controlez prezența.

Elev ofițer BULĂ (relativ înviorat): - Să trăiți! Am înțele! Vă urmez în dormitor.

(Lumina în dormitor este stinsă. Ambii intră în dormitor cu lanterne. Locotenentul major încearcă să verifice prezența fiecărui elev ofițer în zecile de paturi suprapuse. După câteva încercări, mirosul puternic de sudoare amestecat cu cel de usturoi, folosit de elevi pentru regenerarea părului tuns zero, îl determină să renunțe.

Locotenent major CIUPITU (deranjat de miros): - Gata! Să ieșim afară la aer!

Elev ofițer BULĂ (deranjat și el și ușurat): - Să trăiți! Am înțele! Vă urmez în exterior!

(În exterior, pe terenul de sport, câțiva elevi ofițeri, în costumație sumară fac diverse exerciții la aparate. Elevul de planton îi atenționează regulamentul).

Elev ofițer BULĂ (revigorat de aerul proaspăt): - Atențiune! Ofițerul de control!

Locotenent major CIUPITU (surprins și autoritar): - Bună seara, elevi ofițeri!

Ceialți elevi ofițeri (opriți din exerciții): - Să trăiți, tovarășe locotenent major!

Locotenent major CIUPITU (enervat): - S-a sunat „stingerea”. Ce-i cu voi, de ce nu executați „somnul de noapte”?

Elev ofițer BULĂ: - Tovarășe locotenent major. Permiteți să raportez. Ei sunt selectați de Clubul Sportiv „Steaua” pentru secția de „culturism” și fac exerciții în acest scop.

Locotenent major CIUPITU (enervat și indignat la culme): - Ce culturism, tovarășe elev ofițer, ce atâta cultură, nu v-ajunge o facultate? Treceți imediat la culcare! Să-mi faci o listă cu ei s-o predau comandantului școlii care va lua măsurile ce se impun!

(Ofițerul se retrage făcând „stânga-mprejur”, lăsându-i buimaci pe elevii ofițeri. Cade cortina.)

Scena 5

Cortina trasă. Decorul prezintă un colț de câmpie, fără copaci. Elevii ofițeri, inclusiv BULĂ, se află la o aplicație în teren. În mijlocul lor tronează căpitanul GHIȚOI.

Căpitanul GHIȚOI (cu emfază didactică): - Astăzi plutonul a executat aplicații în teren de recunoaștere și camuflare în caz de atac aerian. După ce în prima parte am prezentat bazele teoretice, vom face acum o aplicație practică. Atenție, dau comanda: „Avioane inamice la joasă înălțime!” (La comanda respectivă, elevii ofițeri se precipită și se aruncă pe burtă, încercând să se adăpostească după tufișuri sau goluri în teren. Numai elevul ofițer BULĂ rămâne în picioare.)

Căpitanul GHIȚOI (enervat): - Elev ofițer BULĂ, am comandat „Avioane inamice la joasă înălțime”. Trebuia să te adăpostești!

Elev ofițer BULĂ (calm): - Sunt adăpostit.

Căpitanul GHIȚOI (mai enervat): Cum ești adăpostit?

Elev ofițer BULĂ (calm): - Stau sub un copac.

Căpitanul GHIȚOI (enervat la maximum): - Unde vezi dumneata un copac?

Elev ofițer BULĂ (calm): - Dar dumneavoastră unde vedeți avioane?

(Cortina cade, rămânând în prim plan căpitanul GHIȚOI roșu de enervare și elevul ofițer BULĂ calm și senin)

Scena 6

Cortina trasă. Este seară. Decorul prezintă curtea regimentului de transmisiuni, cu elevii școlii de ofițeri de rezervă adunați în formația de „front”, după o aplicație în teren, într-o zonă cu viță de vie. Comandanții de plutoane au raportat asupra modului cum a decurs aplicația și după apelul nominal, raportează comandantului companiei, maiorul IONICĂ, situația prezenței elevilor ofițeri.

Locotenent major CIUPITU: Tovarășe Comandant de companie, plutonul nr.1 este prezent la raportul de seară cu efectivul complet!

Căpitan FIȚESCU: Tovarășe Comandant de companie, plutonul nr. 2 este prezent la raportul de seară cu efectivul complet!

Căpitan GHIȚOI: Tovarășe Comandant de companie, plutonul nr. 3 este prezent la raportul de seară cu aproape întreg efectivul. Lipsește numai elevul ofițer BULĂ.

Maiorul IONICĂ: (enervat, se bâlbâie): Cum este po-possibil așa-șa ceva? Să fie trimis imediat caporalul IȘTODE să-l aducă pe BU-BULĂ (uite, am să-l scriu pe a-agendă), viu - viu sau mort! Cum am să pot raporta Comandantului Școlii ase-asemena eveniment deo-sebit de gra-grav? (După câteva minute de buimăceală și panică, apare târându-și picioarele și ținându-se de burtă elevul ofițer BULĂ, care se adresează direct maiorului IONICĂ)

Elev ofițer BULĂ: Tovarășe Comandant de companie sunt elevul ofițer BULĂ. La aplicația de azi care s-a desfășurat într-o zonă viticolă, am mâncat cam mulți struguri, că a fost și cald și m-a apucat stomacul. A trebuit să stau mult timp la o budă și mă iertați dar n-am avut nici hârtie igienică, așa că... am pierdut plutonul și am înțeles că m-ați notat pe agendă. **Acum sunt prezent și vă rog... să mă ștergeți!**

(Cortina cade, cu întreaga companie uluită, începând cu comandantul acesteia!)

București, 12 iunie 2021

Tatiana RĂDULESCU

RITUALUL PRIMĂVERII

I. Orele, orele

Iarna în pădurea adormită

**Tu dormi în pielea de mătase și soare,
În suflet cad la rându-le ninsorile originare**

Și-n cumpănă, un dor ce mă ține:
Zăpezile cum te-au cernut virgine...

Zic: mugurii să-întârzie, sub coaste,
Iar licărirea stelei să-ți adaste
Sub pleoape – vis în nimb de un violet - indigo
Să-ți toarcă-n tâmple, în creștet – un halo!

Mi-e veghea ninsă-n cuib de piatră sură
Și-i simt cuvântul podidind pe gură;
doar genele spre piept n-or să apese,
aștept ce știi și-mi tac bătăile de ornic,
al inimii, pe-un prag din care - acest șoim înțelept
să ți-l slobod, să-ți stea pe brațul drept...

Deci, toarnă mult zăpada-n zile grele,
cum ploii se vor topi, veni-vor ele
seri de mătase, sânziene-n văpăi -
se vor topi munți, se desferecă văi;
lăcatul iernii copci mai grele ca plumbul durat-a,
An bântuit în cetății sub stagnare de vrere – somnul
pe targă ne cară pe toți, doar visarea-i săgeata...

Deodată, m-am trezit să privesc în fapt de zori
zăpada primenită în craterul norilor;
în pâlnii de jar cum se afundă, lucește,
spada primului salut al ciocârliei oprește,

cât un grăunte de muștar, clipa și o scufundă
în gâtlejul ei de pasăre, docată cu trilul zvâcnit...
apoi altele, cât durează și cresc depărtările!

mi-e sete, mi-e dulce povara de aer,
cu polenuri în expansiune, înspre nările
tuturor vietăților trezite de primăvară,
umile ori trufașe în trup,
arătați-vă deci ochiului meu lăuntric,
din al pământului stup!
Și, peste toate acestea,
în elasticitate, mișcare și grație
planează pasărea câmpiei – de cum se desface
solarul său nimb,
vestirea sa – incantație!

Fata cu ochi frumoși și foarte mari

Duce poveștile în capcanele nopții, în lemn de ulmi și stejari;

le-închide cu lăcate de ghindă prin scorburi -
Fata mea ce măsoară orele pe o sfoară cu noduri!
Ea împletește o cosiță ce de poveste a fost...
Când mică – pe fuiorul de miere al butucilor sălbatici
Buzele fără de rost
Și le-a dat - de-au vrăjit-o - bondari și albine:

„Hai joacă-te cu mine, cu mine!

*Iar în cosiță îți vom așterne floare
de cum se va schimba și timpul pe a frunzelor și
razelor culoare!*

*Tu să le numești bine pe toate, să-întinzi
Mâna în fuioare, degete în culori, apoi să pictezi
Până spre asfințit, când cu aceeași mână le strângi!*

*O să vezi cu ochii tăi, cum harnicele albine câte poveri
în amiezi*

*Cară într-un vârtej neîntrerupt
Spre ușițele de ceară, la stup.”*

Năvala nopții pe ușă, pe uscioare -

- s-au prins mâinile ei - pe mine mă doare -

scoate ca o violonistă din lemnul mobilelor austere-
sunete, zvâcnete, mistere-
mă leagănă o singură frunză, una – de vie
fragedă, mică – de un verde palid și avid mă îmbie
sunetul surd,

ca de stup, ce se pune-n mișcare în lutul ridicat,
afânat...

Sunt movilițele cârțițelor cu boturi șovăitoare,
Ce înalță pământul respirație după respirație-
dinspre rana din piept, vulcan mic, în stare să
răspundă celui mare din preajmă cu o imperceptibilă
vibrație...

*Sunt una, sunt singură, sunt
cu mâinile întoarse - a lor față - dinspre pământ,
pentru ca miezul lor brăzdat cu hărți imagine-n
destin
s-absoarbă cât poate amprenta lactee.
Amin.*

Maria STURDZA CLOPOTARU

POETUL CU SUFLETUL SCRIE

precum e îngerul păcii
în magicu-i zbor
voalat în mătasea luminii
etern călător
la fel e poetul
din lumea duală se-avântă
pe Calea Luminii cea Sfântă

în ceruri înalte subtile
ce scânteiază-n eter
atinge mesajele-coduri
ce-nmănunchează ideea
și soarbe în taină
fotoni de lumină octave culori
alchimizând pe Pământ
Adevăru-n Cuvânt

poetul e liber prin opera sa
când pietrei sau ploii sau ierbii dă glas
ori cântă cu stele și sori călători
el merge pe Calea Divină
Cuvântul Viu e ziditor în Lumină
nemuritor prin poezie
poetul cu sufletul scrie

Alexandru PACIOGA

RONDELUL PROMOTORILOR

Prin gândirea lor profundă
Freamătă intens iubire
Cu tandră conviețuire –
Lansând mesaje de izbândă.
Nobila caldă trăire,
Înalță flacăra arzândă –
Prin gândirea lor profundă
Freamătă intens iubire.
Promotorii vor s-ajungă,
Spre slăvita ocrotire
Din sfânta oblăduire,
Unde lumina abundă –
Prin gândirea lor profundă.

Viorel MARTIN

La fereastra neamului

Cu copiii la fereastră, în sătucul românesc,
Ghemuit mă uit la fulgii care se rostogolesc.
Prăvăliți ca-ntr-o bulboană, fulgii cântă simfonii
Și trec veacurile-n goană și vecii după vecii.

Îmi apare un Luceafăr sus pe cer străluminând
Ce pătrunde-adânc în lucruri și în casă și în gând.

Când se urcă-n veșnicie, arcuind spre Dumnezeu...
Eminescu ne privește din înaltul templu-al său.

Lângă el și Veronica șade-așa cum se cuvine
Și privește cum pe lume vreme trece, vreme vine.
Mai colo bătrânul Creangă ne încântă cu povești,
Toate șotiile lumii s-au născut la Humulești.

Cu srisoarea cea pierdută vine și Caragiale
Și cu noaptea furtunoasă, cu Mitici și mangafale.
Mai departe stă Enescu, o vioară și-un arcuș
La coloana infinită ridicată de Brâncuși.

Florile-au venit din crânguri și-au suit pe metereze,
Cu penelul lui de aur, Luchian să le picteze.
Toată nația română de tablouri se încântă
Și deasupra tuturor Ciprian balada cântă.

Cu copiii stă bunicu' la fereastră cu un gând:
- Astea-s neamurile noastre... că mai vin din când în când!

Cu tifa

Se mai scurg prin vreme Huruit de scânduri
Picături de viață, Veacul îmi trimite,
Tinerețea încă Năvălesc prin gânduri
Văd că mă răsfață, Herghelii cumplite.

larba mă încântă, Și îmi dau pomelnic
Frunza mă desmiardă, Și-mi trimit și chifla;
Se aud prin codru Veacule nemernic,
Lovituri de bardă. O să-ți dau cu tifa!

Licăre-n aluni
Ochi de licurici,
Mulți prieteni buni
S-au mutat de-aici.

Apariții recente ale membrilor cercului:

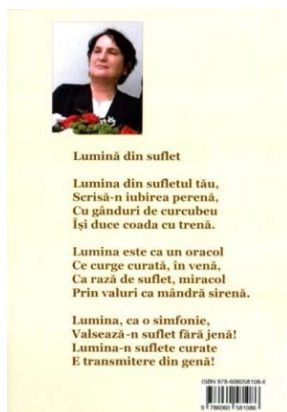
Nicușor CONSTANTINESCU
Poezii și parodii
scrise-n nopți
cu insomnii

Editura Semne

Corneliu CRISTESCU
Poezie și armonie
Din mintea și inima mea
pentru mintea și inima voastră

Editura Ghepardul

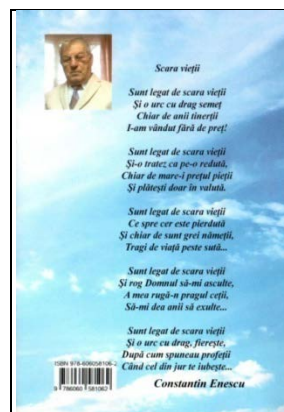
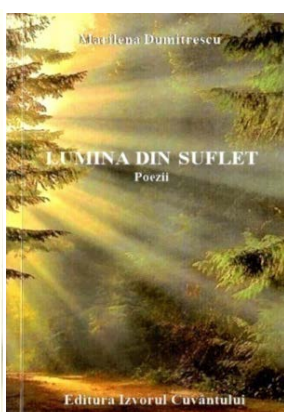

Marilena DUMITRESCU

LUMINA DIN SUFLET

Poezii

Editura Izvorul Cuvântului

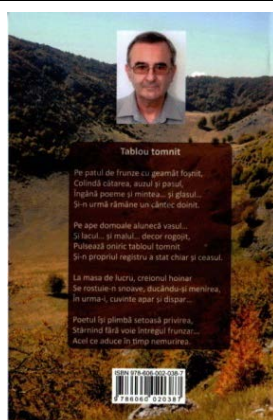

Constantin ENESCU

SCARA VIEȚII

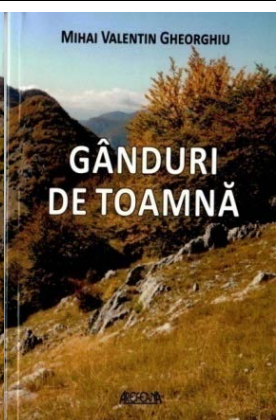
Versuri

Editura Izvorul Cuvântului

Mihai Valentin GHEORGHIU
GÂNDURI DE TOAMNĂ

Editura AREFEANA

Nicu DOFTOREANU
TANGOURI cu
PARFUM EMINESCIAN

ANTOLOGIE POETICĂ
 Editura HERTZOG

Amprente sufletului

Revistă internațională de cultură, artă și literatură
Nr. 3 - martie 2021
Editura Editgraph

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură
Nr. 85-86 / iulie-august 2021

CRONICA TIMPULUI

Publicație de cultură, atitudine și performanță
Nr. 79 / august 2021

In memoriam

Constantin ENESCU s-a născut pe data de 17.11.1937, în București. A fost de profesie inginer militar. A absolvit Liceul Sf. Sava din București, apoi Școala Militară de Artilerie și Academia Tehnică Militară – Mașini grele speciale; A lucrat în fabricarea de tehnică militară și s-a pensionat cu gradul de colonel în anul 1994.

Constantin ENESCU a fost preocupat și de literatură.

A publicat poezii încă din școala militară, începând cu anul 1960.

A scris poezii, epigrame, fabule, aforisme, etc.

A publicat volumele:

Prin negura reformei, Editura Societății Scriitorilor Români, 2014;

Epigrama la raport, Editura SemnE, 2017;

Jungla modernă, Editura Amanda Edit, 2018;

Clepsidra vorbelor, Editura Amanda Edit, 2019;

Dialog de suflet, Editura Izvorul Cuvântului, 2020 (volum scris împreună cu soția sa, poeta Marilena Dumitrescu-Enescu);

Scara vieții, versuri, Editura Izvorul Cuvântului, 2021.

A fost membru al Cercului Inginerilor Epigramiști "Ing Epigrama" și al Cercului "Literar Ing", ambele din cadrul AGIR, precum și al mai multor cenacluri literare.

A fost prezent în multe antologii și a colaborat la mai multe reviste de poezie și epigramă, printre care "Lumea epigramei".

Datorită personalității și multelor calități ale sale, a avut mulți prieteni și a ajutat multă lume. Toți regretăm plecarea lui dintre noi!

A decedat pe data de 20.06.2021 după o boală de inimă.

Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească!

Drum bun spre lumină, Constantin ENESCU!

Viorel MARTIN

**Constantin
ENESCU**

Născut 1927 Cireșar 20, sat Prunaru, comuna Ghelmeșioaia (azi Prunișor), jud. Mehedinți. Studii: liceul Traian din Drobeta-Turnu Severin, promoția 1949; Universitatea Politehnică din Timișoara, Facultatea Mecanică, promoția 1954. A fost repartizat la Uzina 23 August (FAUR) București; din 1956 a lucrat la IPROMET (IPCM) unde a colaborat la numeroase proiecte naționale și internaționale.

După pensionare, 1991, a colaborat cu articole, eseuri și poezii la ziarul România Liberă și Radio BBC, iar din 2004 la cenaclul literar *Amurg sentimental* cu poezii și eseuri. La Editura Amurg sentimental a contribuit la scrierea unor antologii literare colective:

- TREPTE DE LUMINĂ – poezii, 2006;
- PARFUM DE LILIAȘ – poezii, 2007;
- PRIVIGHETORI DE ROUĂ – poezii, 2007;
- JOC DE TREI – poezii și alte specii de scriere literară, 2009;
- SCRIERI PENTRU O POSIBILĂ ISTORIE A AMURGULUI SENTIMENTAL, 2010;
- ÎMPREUNĂ PRIN CUVINTE – poezii și proză scurtă, 2010;
- METAFORA DE LA OGLINZI – opinii și contribuții literare, 2012;
- PENTRU VREMURI MAI BUNE – poezii și eseuri, 2012.

A publicat împreună cu Liliana Borza Dobronăuțeanu și Viorica Anghelie Mocanu cartea „CLUBUL POLITEHNIC – TIMIȘOARA – BUCUREȘTI” – contribuții literare (edițiile I și II), 2008 și 2009.

Din anul 2009 a colaborat la Cenaclul literar „Perpessicius” publicând periodic poezii și eseuri în revista „Paradox”.

La Editura Perpessicius, a contribuit la scrierea unor antologii literare tipărite:

- CLIPE DE RĂSCUMPĂRARE, 2008;
- PENTRU CINE CREȘTE IARBA (ediția I și II) – 2008 și 2011;
- ȘI TOTUȘI IUBIREA – creații în memoria scriitorilor Marcel Crihană și Adrian Păunescu, 2012.

Volume publicate:

PICĂTURI DIN FRUMUSEȚILE VIEȚII ȘI DE ADEVĂR – poezii, articole și eseuri, Editura Amurg sentimental, București, 2012

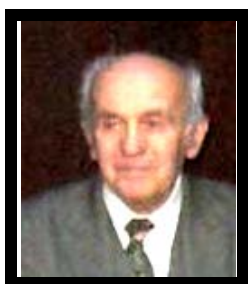
ISTORIE TRĂITĂ – memorii și opinii social-culturale (*neterminată*)

Membru al Cercului „Literar ing” la care a participat împreună cu soția, Sorica, o pereche exemplară de dragoste și devotament. Și talent literar.

A decedat pe data de 5 august 2021.

Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească!

Ioan GANEA=CHRISTU

**Alexandru
PACIOGA**

Enciclopedia SCRIITORI din GENERAȚIA 2000

continuă cu volumul II

- **ANALIZA SISTEMICĂ A LITERATURII DIN GENERAȚIA 2000 (Nicolae VASILE)**
- **DE CE O NOUĂ EVALUARE A LITERATURII ROMÂNE CONTEMPORANE? (GeorgeToma VESELIU)**
- **DESPRE GRUPĂRI LITERARE**

Gruparea literară „CATACOMBA” (Antoneta RĂDOI)

Cenaclul literar „Octavian GOGA” (Geo CĂLUGĂRU)

Fundația literar-istorică "Stoika" (Geo CĂLUGĂRU)

Gruparea literară „Amprentele sufletului” (Eugenia ENESCU-GAVRILESCU)

Cenaclul literar "AntiM" (Camelia OBREJA)

Din culisele epigramei (Viorel MARTIN)

- **DESPRE AUTORI**

Angela BURTEA (Gheorghe A. STROIA)
Alexandru CAZACU (Nicolae VASILE)
Elena CĂPĂȚINĂ (Gheorghe A. STROIA)
Ecaterina CHIFU (Gheorghe A. STROIA)
Virgil CIUCĂ (Ionel MARIN)
Issabela COTELIN (Antoneta RĂDOI)
Pompiliu CREȚU (Ionel MARIN)
Horia CRIOS (Nicolae VASILE)
Corneliu CRISTESCU (Nicolae VASILE)
Ion CUZUIOC (Antoneta RĂDOI)
Nelu DANJI (Nicolae VASILE)
Ligy DIACONESCU (Gheorghe A. STROIA)
Ștefan DOROFTEI (Nicolae VASILE)
Eduard Dorin ENE (Antoneta RĂDOI)
Constantin ENESCU (Antoneta RĂDOI)
Mihai EPURE (Geo CĂLUGĂRU)
Mihaela GAVRILUȚĂ-HUȚANU (Nicolae TOMA)
Dumitru GĂLEȘANU (Gheorghe A. STROIA)
Mihai Valentin GHEORGHIU (Antoneta RĂDOI)
Ion HAINEȘ (Antoneta RĂDOI)
Mircea IVĂNESCU (Milen BADRALEXI)
Cleopatra LUCA (Geo CĂLUGĂRU)

Elena MITRU (Antoneta RĂDOI)
Titina NICA ȚENE (Nicolae VASILE)
Victor PENCU (Antoneta RĂDOI)
Andrei Mihai POGANY (Nicolae VASILE)
Mariana POPA (Nicolae VASILE)
Coca POPESCU (Antoneta RĂDOI)
Hristache POPESCU (Gheorghe ȚICLETE)
Iulian POPESCU (Nicolae VASILE)
Ioan RAȚIU (Eugenia DUȚĂ)
Tatiana RĂDULESCU (Nicolae VASILE)
Aurelia RÎNJEI (Antoneta RĂDOI)
Nicolae ROTARU (Antoneta RĂDOI)
Costel STANCU (Nicolae TOMA)
Elena Cristina ȘTEFAN (Antoneta RĂDOI)
Dan TIPURIȚĂ (Antoneta RĂDOI)
Ionuț ȚENE (Nicolae VASILE)
Elena VIZIR (Ion CIOCANU)
Leonard I. VOICU (Antoneta RĂDOI)
Gina ZAHARIA (Antoneta RĂDOI)
Ion CUZUIOC (Antoneta RĂDOI)
Daniela Olguța IORDACHE (Mihai STAN)
Issabela COTELIN (Antoneta RĂDOI)

Rezultatele FESTIVALULUI-CONCURS INTERNAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ „BOGDANIA”,

Ediția a X-a, 02 iulie 2021, la sediul AGIR, București

ASOCIAȚIA CULTURAL-UMANITARĂ „BOGDANIA”, fondată și condusă de către poetul Ionel MARIN din Focșani, județul Vrancea, organizează anual Festivalul-concurs internațional de creație literară „Bogdania”, ajuns în acest an la ediția a X-a.

Parteneri la această ediție au fost: Cenaclul „Literar ing” al AGIR, Liga Scriitorilor Români, Revista Cronica Timpului a UZPR, Societatea pentru Cultură și Literatura Română în Bucovina și Revista de cultură Bogdania din Focșani.

Invitați speciali: Florian Laurențiu STOICA, directorul revistei „Independența Română - Independența prin cultură” și Emil STRĂINU, scriitor și publicist.

Tradiția a continuat cu succes și în acest an, la Festivalul-concurs Bogdania înscriindu-se în competiție concurenți din toate județele țării, din București, Republica Moldova, Spania și Belgia. Cea mai reprezentată secțiune a fost cea de **poezie**, cu 81 de participanți, urmată de secțiunea **proză scurtă** cu 30 participanți și de secțiunea **eseu** cu 7 participanți.

Membrii Juriului au fost: prof. univ. Nicolae VASILE, președintele Cenaclului „Literar ing” și al Juriului, membru UZPR; Al. Florin ȚENE, președintele național al LSR, membru UZPR; Ionel MARIN,

președintele Asociației cultural-umanitare Bogdania, membru UZPR; Geo CĂLUGĂRU, poet, prozator, membru USR; Adrian-Nicolae POPESCU, poet, prozator, membru UZPR.

Membrii Juriului au apreciat cu exigență fiecare creație literară (poezie, proză scurtă sau eseu) și în urma evaluărilor au fost declarați premiați 34 de concurenți. Domnul Ionel MARIN a înmănat premiile premiaților prezenți la festivitate.

Premianții - FESTIVALULUI-CONCURS INTERNAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ „BOGDANIA”, Ediția a-X-a, București, 02 iulie 2021

I. Grupa I – tineri între 15-30 de an:

Secțiunea Poezie, Premiul I – **GHEORGHE Ana Larisa**

Secțiunea Proză scurtă, Premiul I – **HARAG Georgiana**

Secțiunea Eseu, Premiul I – **IFTIME Daniil Constantin**

II. Grupa II – concurenți peste 30 de ani

Secțiunea Poezie, Premiul I – **STOICESCU ANDREI Violeta**

Secțiunea Proză scurtă, Premiul I – **VIZITIU Petronel**

Secțiunea Eseu, Premiul I – **OLARIU Elena**

Trofeul Bogdania (Marele Premiu) elevului **BOZOMALĂ Ștefan Iulian** de la Colegiul Național „Ștefan cel Mare” din Suceava.

Președintele Juriului a dat citire Deciziei nr. 2 a Ligii Scriitorilor Români, semnată de domnul Al. Florin ȚENE, prin care se acordă medalia **VIRTUTEA LITERARĂ** domnului scriitor **Ionel MARIN**, semn de prețuire a operei sale literare și a activității depuse în slujba culturii naționale.

Nicolae VASILE

Cenaclul *Literar ing* din 17 august 2021

În data de 17 august a.c. a fost prilej de bucurie pentru scriitorii înscrși în Enciclopedia „**SCRIITORI din GENERAȚIA 2000**”, Editura AGIR, colaboratori ai Revistei *Amprentele sufletului*. Întâlnirea a fost una de excepție și a avut loc la sediul AGIR, cu ocazia Cenaclului *Literar ing*.

Revista *Amprentele sufletului*, la al șaptelea an de apariție pe suport de hârtie, a atras de-a lungul timpului din ce în ce mai mulți scriitori valoroși din țară și din diasporă, care au dorit să-și facă cunoscute creațiile prin intermediul acesteia.

La eveniment a venit special din Spania - Violeta ANDREI-STOICESCU, din Maramureș - Vasile BELE și Nelu DANCI, de la Buzău - Violeta BOBOCEA, de la Arad - Vasilica ZAHARAGIU, și mulți alții din localități și orașe din întreaga țară, care au fost bine primiți de gazde.

Invitați speciali au fost: Victor Gh. STAN, scriitor, critic și istoric literar, dramaturg, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Președinte al Filialei București – Literatură pentru copii și tineret, Geo CĂLUGĂRU, poet, prozator, critic literar, membru al Uniunii Scriitorilor din România și Viorel MARTIN, epigramist, poet, prozator, coordonatorul Cenaclului epigramiștilor din cadrul AGIR, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Doina BĂRCĂ, poet, secretar literar al revistei „Independența română, independența prin cultură”.

Aceștia au vorbit despre amprenta de suflet ce se împletește cu fasciculul de lumină, timpul rămânând amprentat pentru o veșnicie. Bineînțeles că s-au referit la timpul literar realizat de grupul de inițiativă format din Eugenia ENESCU-GAVRILESCU, Constantin-Nicolae GAVRILESCU, Nicolae VASILE, Ioan GANEA-CHRISTU și Ion IONESCU-BUCOVU, grup care a înscris pe firmamentul românesc contemporan un nume de referință: *AMPRENTELE SUFLETULUI*.

Ca o întărire a celor spuse de aceștia, poetul Mihai-Valentin GHEORGHIU a scris două poezii din care citez: „*Sufletul și-a spus amprenta/Ca prinos de poezie,/Măiestrind aleasă ie,/Întru vremuri persistentă.*” (Suflet și amprentă – revistei nr.3, Martie 2021); „*Amprenta sufletului scrie/un gând sălășluind curat,/dintr-un adânc dezghiocat,/Un univers pe o hârtie.*” (Amprenta sufletului - revistei nr.3, Martie 2021).

Violeta BOBOCEA, poet, prozator și critic literar, în discursul său spune la un moment dat că „*Amprentele sufletului* este o revistă de suflet, făurită cu măiestrie și migală, cu lirism și devotament, o bijuterie literară care ne îndeamnă să iubim scrisul, poezia, tradițiile, obiceiurile străvechi, spiritualitatea noastră românească, dorul specific românesc, limba lui Eminescu, poetul care ne reprezintă în fața întregii lumi.”

Vasile BELE, poet, specializat în română-etnologie, culegător de folclor, a subliniat în discursul său că revista este extrem de interesantă și bogată în „informație” literară - poezie de factură modernă sau poezie populară, eseuri, proză, mărturisiri, cântec popular, folclor - oameni, talent și fapte concrete. „Omul potrivit la locul potrivit!”, așa cum zice o vorbă din popor, iar când există har și dar, cu adevărat, „omul sfințește locul”. În final a mulțumit pentru mandatul de încredere acordat pentru coordonarea rubricii „Satul românesc de ieri și de azi”.

De aici s-a putut trage concluzia că Revista în sine constituie cu adevărat un proiect frumos realizat, care nu are cum să nu-și lase amprenta asupra cititorilor.

În partea a doua, actrița Doina Ghițescu a recitat poezii din cele trei numere ale revistei (trimestrul I/2021), după care, atât membrii cenaclului Literar ing (Doina BĂRCĂ, Valentin RĂDULESCU, Ovidiu ȚUȚUIANU, Mihai-Valentin GHEORGHIU, Eduard ENE, Ioan RAȚIU, Horia CRIOS, Viorel SIMA etc.), cât și colaboratorii revistei „Amprentele sufletului” (Vasile BELE, Nelu DANCİ, Florentina DANU, Violeta BOBOCEA, Daniela KONOVALĂ, Vasilica ZAHARAGIU și Mirela PENU) au citit din creațiile proprii.

Viorel MARTIN a încântat audiența cu epigrame scrise *ad hoc*, intercalate în derularea evenimentului.

Întâlnirea s-a încheiat în mod plăcut, într-un cadru destins, în care s-au purtat discuții apropiate, ce au ajutat la cunoașterea reciprocă a celor prezenți, și cu fotografii de grup.

Consider că, alături de postarea pe site-ul www.revistedecultura.com și publicarea în revistele Cronica Timpului, Bogdania (Focșani), Luceafărul de Vest (Timișoara), Cronos (Constanța), Amprentele sufletului etc., întâlnirea fizică a scriitorilor români din diferite județe și țări contribuie la atingerea uneia dintre cele mai importante ținte ale proiectului SCRIITORII din GENERAȚIA 2000, și anume cunoașterea și aprecierea lor reciprocă, apropierea lor sufletească.

Sperăm ca astfel de întâlniri să aibă loc și cu alte ocazii, spre binele literaturii române contemporane.

Eugenia ENESCU-GAVRILESCU

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactor: Ioan GANEA-CHRISTU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro